

Arrest

nr. 232 978 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 oktober 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 11 februari 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2019 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij deze aanvraag om verblijfs-machtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2019 werd ingediend door :

[E.S.]

nationaliteit: Turkije

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een uitzonderlijk langdurig verblijf zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. betrokkene beweert sedert 2014 ononderbroken in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene verklaringen voor van [G.S.], [K.H.], [M.M.], [B.G.]. Doch betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf zonder enige verblijfsaanvraag in te dienen om tijdens deze periode zijn verblijf te wettigen. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verklaart dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken, hij er ook niet op opvang kan rekenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene verklaart ook dat hij zicht heeft op vast werk (zie verklaring [L.C.]) indien hij over een geldige arbeidsvergunning/arbeidskaart B zou beschikken. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen negatieve informatie bekend is wat zijn strafrechtelijk verleden betreft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zich kan uitdrukken in beide landstalen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769)."

Op dezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer

Naam, voornaam: [E.S.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Verzoeker begrijpt evenwel niet waarom verwerende partij tot dergelijke conclusie komt.

Er is immers wel degelijk, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert, sprake van "buitengewone omstandigheden".

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]”

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term “circonstances exceptionnelles” gelezen moet worden als “circonstances extraordinaires” (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T. Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat “buitengewone omstandigheden” geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf.

6.

In casu verblijft verzoeker reeds bijna 5 jaar op het Belgisch grondgebied.

Verzoeker kan thans niet terugkeren naar Turkije om daar een regularisatieaanvraag in te dienen en te doorlopen, aangezien hij inmiddels al bijna 5 jaar niet meer in Turkije is geweest! Hij heeft zijn leven hier in alle sereniteit opgebouwd. Hij heeft hier met andere woorden een zeker onderkomen, terwijl hij in zijn land van herkomst bij niets of niemand terecht kan, gelet op zijn jarenlange afwezigheid, ook niet voor een tijdelijk verblijf.

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Bovendien kan verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende afleiden waarom de aangehaalde elementen niet zouden verantwoorden dat de regularisatieaanvraag in België wordt ingediend. Waarom verantwoorden al deze elementen van integratie niet dat de aanvraag van verzoeker in België wordt ingediend?

Verwerende partij stelt hierover het volgende:

“De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zich kan uitdrukken in beide landstalen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.”

Hiermee schendt de verwerende partij haar motiveringsverplichting.

Zij beperkt zich louter tot het opsommen van alle elementen die door verzoeker werden aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden. Verzoeker kan met andere woorden op geen enkele manier afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie de aanvraag in België niet verantwoorden.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg alle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen!

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]”

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker geen buitengewone

omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen. Louter stellen dat deze elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid volstaat niet!

7.

Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de elementen van lang verblijf en integratie worden erkend door verwerende partij.

Dit toont aan dat verwerende partij redenen zoekt om de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met alle elementen, waarmee zij dus tevens haar zorgvuldigheidsverplichting schendt.

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij dus geregulariseerd dient te worden nu blijkt dat verwerende partij zijn lang verblijf en integratie niet betwist, doch deze elementen afdoet als louter te behandelen in de fase over de gegrondheid.

Verwerende partij had rekening moeten houden met al deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar alle elementen in het dossier van verzoeker.

Verwerende partij had moeten motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen.

8.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiveringsverplichting heeft geschonden en daarnaast ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie vanwege verwerende partij om het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van de gegrondheidsfase.

De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen.

Hij verblijft reeds bijna 5 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie, elementen die trouwens niet worden betwist door verwerende partij. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk. Hij heeft hier immers een leven opgebouwd, terwijl hij in Turkije nergens een verblijf of onderkomen heeft. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit bij het nemen bij beide bestreden beslissingen.

Verzoeker is met andere woorden van mening dat beide beslissingen op een onredelijke en onzorgvuldige wijze werden genomen."

2.2. Het middel is onmiskenbaar en zonder meer gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing vormt het antwoord op de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 25 juni 2018.

De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd, zowel in rechte als in feite.

Er wordt in de motieven van deze beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De 'buitengewone omstandigheden' strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

Het is aan de verzoeker om buitengewone omstandigheden aan te tonen wanneer hij een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Hij moet in de aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de verblijfsaanvraag bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het komt hem toe concreet aan te tonen waarom het voor hem bijzonder moeilijk is om deze verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen niet werden aanvaard of bewezen.

De bestreden beslissing bevat in deze een motivering in feite. Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met elk element aangehaald in de verblijfsaanvraag van 11 februari 2019 (uitzonderlijk lang verblijf, geen opvang bij terugkeer naar Turkije, uitzicht op vast werk, geen gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid, elementen van integratie). Verder zet de verwerende partij op omstandige wijze uiteen waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die toelaten om de verblijfsmachtiging in België aan te vragen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.3. Verzoeker stelt dat hij niet naar Turkije kan terugkeren om daar een verblijfsaanvraag in te dienen omdat hij inmiddels bijna 5 jaar niet meer in dat land is geweest, bij niets of niemand terecht kan voor een (tijdelijk) verblijf en in België is geïntegreerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen herhaalt wat hij in zijn aanvraag van 11 februari 2019 al uiteenzette. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden en uitgebreid motiveert waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard.

De redenen waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen eenvoudigweg in de bestreden beslissing worden gelezen zodat verzoeker niet kan voorhouden dat omtrent deze elementen niet zou zijn gemotiveerd. Bovendien beperkt de verwerende partij zich niet tot een loutere opsomming maar zet zij concreet uiteen waarom er in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat de verwerende partij in deze over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Met betrekking tot het langdurig verblijf, motiveert de verwerende partij als volgt:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een uitzonderlijk langdurig verblijf zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. betrokkene beweert sedert 2014 ononderbroken in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene verklaringen voor van [G.S.], [K.H.], [M.M.], [B.G.]. Doch betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf zonder enige verblijfsaanvraag in te dienen om tijdens deze periode zijn verblijf te wettigen. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Met betrekking tot het gebrek aan opvang in Turkije, stelt de verwerende partij:

“Betrokkene verklaart dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken, hij er ook niet op opvang kan rekenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Met betrekking tot de integratie van verzoeker, motiveert de verwerende partij:

“De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zich kan uitdrukken in beide landstalen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769).”

Deze specifieke motieven laten, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op afdoende wijze toe te begrijpen waarom de aangehaalde elementen van langdurig verblijf, gebrek aan opvang in Turkije en

integratie in België geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat met dergelijke motivering alle aanvragen kunnen worden geweigerd, wijst de Raad erop dat dat de eerste bestreden beslissing niet is gesteund op het feit dat verzoeker zich in illegaal verblijf bevond, wel op het gegeven dat hij ervoor heeft gekozen zich in illegaal verblijf te nestelen en zelf verantwoordelijk is voor zijn situatie waardoor niet blijkt dat zijn langdurig verblijf een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Er blijkt niet dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden door met deze omstandigheid rekening te houden wanneer verzoeker niet concreet aantoonde dat zijn langdurig verblijf in België het hem onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maakt om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Verder wijst de Raad erop dat deze motivering en beoordeling geheel in de lijn ligt van de rechtspraak van de Raad van State die reeds heeft gesteld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). De rechtspraak van de Raad van State die verzoeker aanhaalt dateert van voor deze rechtspraak uit 2009 en is niet langer dienstig.

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de verwerende partij op goede gronden oordelen dat de voorgelegde elementen van integratie, mede ten gevolge van de lange verblijfsduur in België, niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging.

Door louter te volharden in hetgeen werd uiteengezet in het verzoekschrift maar voorbij te gaan aan bovenvermelde concrete motieven, slaagt verzoeker er niet in deze motieven, die pertinent en correct zijn, op ernstige wijze te weerleggen.

Het is aan verzoeker om aannemelijk te maken dat het in zijn specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig was om dit standpunt in te nemen of dat daar in zijn geval anders over moet worden gedacht, quod non. Verzoeker zet niet concreet uiteen waarom zijn lang verblijf en integratie in België het hem onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om tijdelijk terug te keren en zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen in zijn geval wél moeten worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde motivering. Door het louter niet eens te zijn met de bestreden beslissing toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij een andere invulling heeft gegeven aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in voormeld artikel 9bis die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Verder gaat verzoeker er aan voorbij dat er een duidelijk onderscheid is tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Bovendien heeft het geciteerde arrest betrekking op een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar dit arrest waar onderhavig beroep betrekking heeft op een beslissing tot onontvankelijkheid.

2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag alsook dat zij hierover op afdoende wijze heeft gemotiveerd. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Verzoeker toont niet aan met welke concrete omstandigheid, element of stuk de verwerende partij geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet in de beoordeling heeft betrokken. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of een niet correcte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan dat de verwerende partij in casu een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ook nog het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel en de hoorplicht geschonden acht, moet worden vastgesteld dat hij hieraan geen andere, van het hiervoor vermelde onderdeel van het middel te onderscheiden invulling geeft, maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS 19 juni 2014, nr. 227.763). Het middel is in deze mate dan ook onontvankelijk.

Gelet op wat voorafgaat blijkt evenmin dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op onredelijke wijze en onterechte wijze werd gegeven. Verder voert verzoeker geen concreet middel aan tegen het bestreden bevel, zodat het gehandhaafd blijft.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES